

Příběh obyčejného člověka

Můj klukovský sen se mi splnil. Kokpit letadla, to byl můj svět. Cesta k němu však nebyla jednoduchá. Malý kluk, Josef Horák, který nadevšechno miloval letadla. Kopce nad Lidicemi, to bylo moje pozorovací stanoviště. Věděl jsem o všech letadlech, která přelétala nad Lidicemi.

Červen 1942, Londýn.

Návštěva u prezidenta Beneše.

Podáváme zprávu o tom, co se stalo v Lidicích. Nervózní Beneš přechází po místnosti z jedné strany na druhou. Nemůže uvěřit.

Vzpomínky se vrací.

Náš rodný statek, právě tam padly ty osudné výstřely pro spoustu lidí z Lidic, lidí, které jsem znal.

Otec zastřelen.

Matka odvezena do koncentračního tábora, z něhož se nevrátila.

Jediná sestra Anna se zachránila. Z ohlédnutí za minulostí mě vytrhne realita!

Boj nekončí.

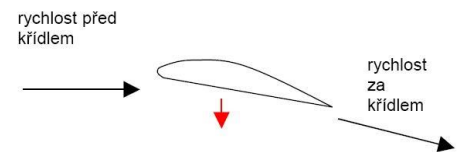
311. bombardovací peruť mě stále potřebuje. Je jako moje rodina, moje svědomí.

Ještě mnohokrát se ocitnu v oblacích, mnohokrát nad nepřátelským územím.

Můj Anděl strážný vždy stál při mně.

Stojím v řadě se svými spolubojovníky, já, Josef Horák, z Lidic. Slova Winstona Churchilla se mi nezapomenutelně otisknou v paměti.

"Na poli lidských konfliktů nikdy tak velké množství lidí nevděčilo za tak mnoho tak nepatrné hrstce."

Pavel Filip, VIII. třída, 2014/15